

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.N.L., nar. ..., st. přísl. Vietnamská socialistická republika, Ev. č. ..., t. č. ZZC
 Balková, 331 65 Balková, *zastoupeného Mgr. Miroslavem Němcem, advokátem, se sídlem
 Plzeň, Borská 588/13, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 936/3, 170 00
 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. OAM-21/LE-BA01-
 LE24-2017,*

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 9. 3. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2017, č. j. OAM-21/LE-BA01-LE24-2017, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o azylu“*). Žalobce v žalobě požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí překročil zákonné meze správního uvážení a porušil ustanovení § 14 zákona o azylu, který stanoví, že azyl cizinci lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele také z humanitárního důvodu. Za humanitární důvod lze v případě žalobce bezpochyby považovat především rodinnou situaci žadatele. V daném řízení žalobce uvedl, že na území České republiky se zdržuje jeho družka T.H.N., nar. ... (s povoleným trvalým pobytem na území ČR) a dále pak jeho biologická dcera H.N., nar. ... (která je občankou ČR). Uvedl rovněž, že se svojí družkou

vedl společnou domácnost na adrese ..., po dobu více než šesti let a s touto také prakticky od narození vychovával nezletilou H.N. . Žalovaný však tyto argumenty vyhodnotil jako nedostatečné pro udělení azylu z humanitárních důvodů dle ustanovení § 14 zákona o azylu s tím, že pobyt dcery a partnerky na území nelze považovat za humanitární důvod a dále s tím, že není jisté, zda nezletilá H.N. je skutečně dcerou žalobce, aniž toto nějak dále ověřoval, přičemž se spokojil pouze s údajem v rodném listě nezletilé. Žalobce je přesvědčen, že takovéto správní hodnocení, učiněné žalovaným je jednak nesprávné a především pak nedostatečné. Žalobce je připraven doložit a doloží důkazy o tom, že nezletilá H.N. je skutečně jeho biologickou dcerou (což také žalobce uvedl žalovanému, kdy tento se tímto tvrzením nikterak dále nezabýval). Podstatné v dané věci je to, že nezletilá H.N. je občankou České republiky. Existují-li pak důkazy, že jejím biologickým otcem je žalobce, který navíc nezletilou prakticky od narození vychovával, má tato občanka České republiky zcela legitimní právo i v budoucnu, až do své dospělosti, žít se svým biologickým otcem, stejně tak jako matka nezletilé - družka žalobce T.H.N. V těchto uvedených skutečnostech, ve spojení právě s tím, že nezletilá H.N. je občankou ČR, lze nepochybně spatřovat humanitární důvody, předpokládané ustanovením § 14 zákona o azylu. V daném případě tedy měl žalovaný rozhodnout o udělení azylu žalobci z humanitárních důvodů, neboť neudělení azylu bude mít v daném případě za důsledek vznik situace, kdy bude občan České republiky donucen opustit Českou republiku a zřejmě vycestovat do Vietnamu proto, aby mohl žít se svým otcem. Vznik takové situace je jednoznačně v rozporu se základními principy českého právního systému. Žalobce tedy navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou a odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je legalizace jeho pobytu a nalezení zaměstnání na území České republiky a touha zůstat zde s partnerkou a dcerou, aby se mohl o ně starat, a také obava z neschopnosti najít si ve vlasti práci a splatit dluh za cestu do Evropy.

Správní orgán i nadále zastával názor, ke kterému dospěl po posouzení tvrzení žalobce v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, není nijak angažovaný, s politikou nemá nic společného a politika jej vůbec nezajímá. Nesdělil žádnou skutečnost, která by svědčila o tom, že by ve Vietnamu jakýmkoliv způsobem uplatňoval svá politická práva či svobody. Neuvedl ani nic co by vedlo k závěru, že by byl ve své vlasti vystaven jakémukoliv jednání podřaditelnému pojmu pronásledování. Naopak výslovně prohlásil, nikdy neměl ve Vietnamu žádné problémy a ani neuvedl, že by nějakou formu pronásledování očekával v případě návratu do vlasti. Správní orgán tudíž konstatuje, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Po provedeném správním řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Snahu legalizovat si pobyt v České republice nebo obecně v Evropské unii při hrožícím správním vyhoštění, snahu zůstat zde s údajnou partnerkou a dcerou, skutečnost, že žadatel je ve své vlasti v současné době zadlužený, ani snahu vyhnout se materiální nouzi z důvodu nemožnosti či neschopnosti najít práci však těmto důvodům podřadit rozhodně nelze. Správní orgán tudíž konstatuje, že žalobci při návratu do vlasti nehrozí odůvodněný strach z pronásledování z důvodů ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Žalovaný také posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ani ze zjištění správního orgánu nevyplývá, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobce. Správní orgán tudíž konstatuje, že výše jmenovaný nesplňuje dané důvody ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu a azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se neuděluje.

Žalovaný také posoudil, zda žalobce splňuje podmínky pro přiznání azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu, kam výhradně směřují žalobní námitky uvedené v podané žalobě. Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení však nevyplýval žádný, zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle svých prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území České republiky, tedy to, že zde pobývá jeho partnerka a nezletilá dcera nelze v souladu s konstantním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným např. v rozhodnutí ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, nebo ze dne 28. 4. 2001, sp. zn. 1 Azs 5/2011, považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán navíc připomněl, že žalobce založil své tvrzení o tom, že jim jmenovaná nezletilá je jeho dcerou, pouze na její údajné podobnosti s ním, nikoliv na základě údajů v rodném listě. Otcem nezletilé je dle Centrálního registru obyvatel však ve skutečnosti jiný muž, občan České republiky. Je také zřejmé, že žalobce se pokusil vycestovat z České republiky do Nizozemska, kde chtěl dle vlastních slov žít a pracovat, přičemž byl v Německu zadržen policií. On sám tedy neměl již nadále v úmyslu žít společně se svou partnerkou a její

dcerou, kterou údajně považuje za vlastní. Správní orgán tudíž konstatoval, že nezjistil zvláštní zřetel hodný důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu a na tomto názoru setrval i k podané žalobě.

Žalovaný se rovněž domníval, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzenými v průběhu správního řízení žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu § 14a a § 14b a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro její udělení. Žalobce v souvislosti s návratem do vlasti žádnou hrozbu, vyjma ekonomických potíží v souvislosti s nedostatkem pracovních příležitostí a se svým dluhem, které však nelze považovat za vážnou újmu, neboť se nejedná o mučení nebo nelidské či ponižující zacházení neb trestání neuvedl a ani správní orgán nezjistil.

Správní orgán konstatoval, že žalobce o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území České republiky. Hlavním důvodem podání jeho žádosti je tedy legalizace jeho dalšího pobytu na území České republiky. Tato skutečnost, že si správním řízením ve věci udělení mezinárodní ochrany hodlá na českém území legalizovat svůj další pobyt, nezakládá relevantní důvod k jejímu udělení. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany. Jak z uvedeného vyplývá, má žalovaný za to, že se při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí bylo podle názoru žalovaného vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem, a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Správní orgán se podrobně a individuálně zabýval tvrzeními žalobce a neshledal je azylově relevantními. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jak zamítl jako nedůvodnou.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť se žalobce ve lhůtě mu k tomu stanovené nevyjádřil a žalovaný s takovýmto postupem souhlasil.

Dle § 12 zákona o azylu: „*Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec*

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“

Dle § 13 zákona o azylu: „Rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.“

Dle § 14 zákona o azylu: „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce si dne 6. 2. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl pouze své základní osobní údaje. Dne 10. 2. 2017 žalobce za důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil to, že má tady partnerku a dceru, a proto by zde chtěl zůstat, aby se mohl starat o rodinu. Správní orgán provedl s žalobcem dne 10. 2. 2017 pohovor, ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že Vietnam opustil v roce 2008 se svým služebním pasem a francouzským vízem. Žalobce uvedl, že zaplatil prostředníkovi 11 000 USD za to, že jej dostane do Evropy a také mu zařídil pas. Žalobce konstatoval, že odjel kvůli tomu, že se vyskytoval ve finanční tísní, nemohl si najít práci. Vysvětlil, že ty peníze na cestu si půjčil. Více k důvodům svého odjezdu z vlasti dodat nechtěl. Z Francie poté odjel do ČR proto, že tam nemohl najít práci. Na otázku, zda měl někdy ve Vietnamu nějaké problémy, odpověděl, že nikoliv, nikdy žádné potíže neměl. Zopakoval, že o udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že tady má rodinu a chtěl by se o ně starat. Dále uvedl, že jeho partnerka je vietnamská občanka a má tady asi nějaký pobyt. Rozpor, že dle Centrálního registru obyvatel je jako otec jeho údajné dcery H.N. uváděn někdo jiný, vysvětlil tak, že jeho partnerka tehdy žila s ním (žalobcem), i s tím mužem a on uznal, že je otcem, a proto zapsali do rodného listu onoho muže. Žalobce je však přesvědčen, že je to jeho dcera, protože čím je větší, tím víc se mu podobá. Na otázku, zda se nějak podílí na výchově a výživě H. N., odpověděl, že spolu žijí a on se podílel na výchově a dával i peníze. Po konstatování správního orgánu, že pokud by odjel do Nizozemska, s partnerkou ani jejím dítětem by nežil, žalobce sdělil, že mu někdo poradil, že by tam sehnal práci, a připustil, že by s partnerkou ani její dítětem nežil. Nechtěl se však k tomu vyjadřovat. Na otázku, zda se rozhodl svůj vztah ukončit, doplnil, že jel do Nizozemska na zkoušku. Kdyby to tam bylo dobré, zůstal by tam, kdyby ne, vrátil by se. Na další otázku, zda je něco, co by jemu a jeho partnerce bránilo žít společně ve Vietnamu, odpověděl, že z jeho strany by to nebyl žádný problém, ale co jeho partnerka, to nemůže říct. Žalobce uvedl, že neví, zda tam jeho partnerka s ním chtěla jet. Na otázku správního orgánu, zda je ve Vietnamu něco, čeho by se v případě návratu obával, žalobce odpověděl, že by si tam nemohl najít práci, protože tam žádná práce není a on není ani vyučený. Dodal, že nic neumí, takže by práci nenašel, a navíc má dluh za tu cestu do ČR. Na závěr pohovoru žalobce potvrdil, že uvedl všechny důvody, kvůli kterým opustil vlast a požádal o mezinárodní ochranu.

V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o legalizaci pobytu a nalezení zaměstnání v ČR, touha zůstat zde s partnerkou a dcerou, aby se mohl o ně starat, a také obava z neschopnosti najít si ve vlasti práci a splatit svůj dluh za cestu do Evropy.

Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel zejména z výpovědi žalobce a dále z informací týkající se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, které v průběhu správního řízení shromáždil. Jmenovitě vycházel z informací Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 99311/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014 a č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015, ze zprávy Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu ze dne 13. 4. 2016, z výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016, z informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu ze dne 20. 10. 2016 a z výroční zprávy organizace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017.

Veškeré námitky uvedené v žalobě se v dané věci vztahovaly k tomu, že žalovaný porušil ustanovení § 14 zákona o azylu a měl tak žalobci udělit mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů.

Žalobce namítal, že žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí překročil zákonné meze správního uvážení a porušil ustanovení § 14 zákona o azylu, který stanoví, že azyl cizinci lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele také z humanitárního důvodu. Za humanitární důvod lze v případě žalobce bezpochyby považovat především rodinnou situaci žadatele. Žalobce uvedl, že se na území České republiky zdržuje jeho družka a dále nezletilá dcera, která je občankou ČR a poukázal na jejich společnou domácnost. Žalobce dále uvedl, že je připraven doložit důkazy o tom, že nezletilá H.N. je skutečně jeho biologickou dcerou (což také žalobce uvedl žalovanému, kdy tento se tímto tvrzením nikterak dále nezabýval). Podstatné v dané věci je to, že nezletilá H.N. je občankou České republiky. Žalobce uvedl, že na základě těchto uvedených skutečností, ve spojení právě s tím, že nezletilá H.N. je občankou ČR, lze nepochybně spatřovat humanitární důvody, předpokládané ustanovením § 14 zákona o azylu.

Žalovaný ve svém rozhodnutí, co týče posouzení udělení azylu z humanitárních důvodů, mimo jiné uvedl, že „*Správní orgán se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žadatele v průběhu správního řízení však nevyplynul žádný, zvláštního zřetele hodný, důvod pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Jmenovaný je dospělou, plně právně způsobilou osobou a dle jeho vlastních prohlášení nemá žádné zvláštní potřeby, jeho zdravotní stav je dobrý a nevyžaduje tudíž žádnou specializovanou či ve vlasti nedostupnou péči. Ani existenci rodinných či soukromých vazeb na území ČR, tedy to, že zde pobývá jeho partnerka a nezletilá dcera, nelze v souladu s konstantním názorem NSS vyjádřeným např. v rozhodnutí č. j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15. 10. 2003, či č. j. 1 Azs 5/2011 ze dne 28. 4. 2011 považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Správní orgán navíc připomíná, že žadatel založil své tvrzení o tom, že jím jmenovaná nezletilá je jeho dcerou, pouze na její údajné podrobnosti s ním. Otcem nezletilé je však ve skutečnosti jiný muž, občan ČR. Je také zřejmé, že žadatel se pokusil vycestovat z ČR do Nizozemska, kde chtěl dle vlastních slov žít a pracovat, přičemž byl*

v Německu zadržen policií. On sám tedy neměl již nadále v úmyslu žít společně se svou partnerkou a její dcerou, kterou údajně považuje za svou vlastní.“

V prvé řadě zdejší soud odkazuje na to, co je smyslem humanitárního azylu, který vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 3. 20014, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55 „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto nehumánní azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných), u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými, či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.“

Jak také uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72 „Ustanovení § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je „případ zvláštního zřetele hodný“ a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádření slovy „lze udělit humanitární azyl“ představuje správní uvážení.“ Tento institut, tedy případ hodného zvláštního zřetele je neurčitým právním pojmem, avšak vlastní rozhodnutí správního orgánu humanitární azyl udělit, či nikoliv je výsledkem správního uvážení.

Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce v průběhu správního řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Otázka legalizace pobytu a nalezení zaměstnání v ČR, dále touha zůstat zde s partnerkou a dcerou a také obava z neschopnosti najít si ve vlasti práci a splatit svůj dluh za cestu do Evropy, nevzbuzuje v soudu pochybnost o tom, že správní uvážení spočívající ve volbě rozhodnutí azyl z humanitárního důvodu neudělit nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

Podle názoru soudu je tedy takovéto posouzení možnosti udělení humanitárního azylu žalovaným přezkoumatelné, dostatečně individualizované a odpovídající zásadám logiky. Soud se ztotožnil s žalovaným, že ani rodinné důvody (na území ČR pobývá jeho partnerka a nezletilá dcera) nejsou „zvláštního zřetele hodnými důvody pro udělení humanitárního azylu“.

Žalobce v žalobě poukázal na to, že je připraven doložit důkazy o tom, že nezletilá H.N. je skutečně jeho biologickou dcerou a uvedl, že nezletilá dcera je občankou České republiky, což považoval za podstatný fakt v dané věci. Soud k tomuto uvádí, že skutečnost, zda žalobce je fakticky biologickým otcem či tomu tak není, nijak nemění tu podstatu věci, kterou správní orgán dostatečně a přezkoumatelně uvážil, tedy, že nijak nevybočil z mezí správního uvážení, když v případě žalobce neshledal udělit azyl z humanitárních důvodů. Tedy skutečnost otcovství žalobce, i když nezletilá je občankou České republiky, není důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Soud na závěr uvádí, že žalovaný v dané věci nepřekročil meze správního uvážení při posuzování splnění podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Otázkou humanitárního azylu se tedy žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval, přičemž soudní přezkum správního uvážení v otázce udělení azylu z humanitárních důvodů je omezený. Žalovaný tedy správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003 č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, podle něhož „*na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.)*“. V daném případě soud neshledal porušení žádných procesních ustanovení při rozhodování o možnosti udělení humanitárního azylu. Z výše shrnutého obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že neudělení azylu z humanitárních důvodů žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).*

V Plzni dne 27. června 2017

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová